

KÖRÜNKBEN

A Dél-Balatoni Református Gyülekezetek Regionális Együtműködésének időszakos hírlevele

2003. Advent - Karácsony

Advent Gadarában

„Amikor a túlsó partra, a gadaraiak földjére ért, két megszállott ment elé, akik a sírboltokból jöttek elő, és nagyon veszélyesek voltak; annyira, hogy senki sem tudott miattuk végigmenni azon az úton. És egyszerre felkiáltottak: „Mi közünk hozzád, Isten Fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?” Tőlük távolabbra volt egy legelésző disznónyáj, azért ezt kérték tőle az ördögök: „Ha küüzöl minket, küldj a disznónyájba.” Ő pedig ezt mondta nekik: „Menjetek!” Akkor azok előjöttek, és belementek a disznókba. És íme, a meredekről a tengerbe rohant az egész nyáj, és beleveszett a vízbe. A pásztorok pedig elfutottak, bementek a városba, és elhíreszteltek mindent, azt is, ami a megszállottakkal történt. Akkor azután az egész város kiment Jézus elé, és amikor meglátták, kérték, hogy távozzék el határukból.” Máté 8, 28-34.

A gadarai ördögös története azt bizonyítja, hogy Jézus Krisztus egészen máshogyan értékeli az emberi életet, gondolatokat, terveket és indulatokat, mint mi.

Amikor a világban élt, nem úgy érkezett meg, hogy embereket küldött volna maga előtt, akik hangosan kiáltozzák: íme, itt jön a világ Megváltója! Jézus inkább tiltotta, hogy hirdessék jövetelét, s annak örült, ha valaki megvívta a lélek belső harcait.

Ahova pedig megérkezett, ott mindenütt átformálódott az élet, új életforma alakult ki, új életértékek jöttek létre.

Jézus Gadarában két megszállottal találkozik össze, s a velük való szóváltás egyik eredménye az, hogy a disznó konda az őrizőjük keze alól elszabadulva a meredek tópartról a tó vizébe fulladt, s mind egy szálalig elpusztult. Itt érthetjük meg, hogy Jézus az emberi életet egészen másképp értékelte, mint mi.

A zsidók számára a disznó a tisztátalan állatok közé tartozott. Húsa nem volt fogyasztható, s ezért ha eladásra került is, jóval kevesebbet fizettek érte, Gadara azonban pogány föld volt, számukra nagy anyagi veszteséget jelentett a disznónyáj pusztulása.

Ők nem úgy fogadták Jézust, mint Zákeus, aki boldog örömmel mondta: „Jövel, Uram Jézus!”, vagy éppen a kapernaumi százados, aki azt mondta: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj!” Gadara azóta híres arról, hogy **itt született meg a negatív advent**. Nem örülnek annak, hogy Jézus a nagy hírű tanító csodákat cselekedett, betegeket gyógyított, halottakat támasztott fel. Nem örülnek annak, hogy a két beteg megszállott nem veszélyeztetik életüket, vissza térhetnek családjaikhoz. Itt nem hangzik fel az ünnepre előkészítő szó: „Jövel, Uram, Jézus!” Annál hangosabban hangzik: Minek jöttél ide? Menjen, ahová akar! Itt ne rontsa meg a rendet! Ki

Bódás János: Nem akadt hely

Nép a nép hátán nyüzsög Betlehemben,
s hogy jött, Akit évezredek óta vártak,
- mily szégyen ez – a vaksággal vert ember
nem adott helyet az Isten Fiának!

Ím, legelőször barmok szeme tágul
ámulattal az égi Jövevényre,
S egy vén istálló korhadt jászolából
elégült meg milliók lelki éhe.

Nem volt hely! S ma sincs! Lelkünk tele van,
száz indulat zsibongó népe lakja,
s Krisztus bolyong, az Isten hontalan!

...Feléd vezet ma a szent Karácsony napja,
s szennyes szívem szállásnak felajánlom:
fogadd el Jézus, s légy Uram, Királyom!

fizeti meg a kárunkat? Miért épp itt kellett megjelenie?

Jézus nem felel ezekre a kérdésekre. **Az ő válasza ott áll közöttük: két egészséges, élet-erős ember.** Ezért jött Gadarába. Ezért jött erre a világra!

Ismét az adventi várakozás idejét éljük, hogy életünk sok negatívumából kiszakítsuk magunkat és Krisztus igazságai szerint éljünk!

Kulifay Albert, ny. lelkipásztor (Ságvár)

Tartalom:

Advent Gadarában - áhitat

1. oldal

Üdvözet az Olvasónak!

2. oldal

Ismerjük meg egymást!

Balatonkiliti bemutatkozik

3-5. oldal

Diakóniai munka

5. oldal

Kultúra

6. oldal

Karácsonyi könyvajánló

7. oldal

Gyermek és ifjúsági élet:

Mikor a Balaton a Zselicben

nyaral...

8. oldal

Beszámoló a Séllyei Kupáról

9-10. oldal

Fiatal Keresztyén Alkalom

11. oldal

Pápai diák lettem

11. oldal

A tavaszi rajzpályázat nyertesei

12. oldal

Mesék - nem csak gyerekeknek

12. oldal

Isten maga lesz emberré.
hogy bennünket, boldogtalan, büszke istenekből
valódi emberekké tegyen, olyan emberekké,
akik határaikat, gyengeségüket és szegénységüket
felismerik és elfogadják.

Luther Márton

ÜDVÖZLET AZ OLVASÓNAK!

Egy éve, adventben indítottuk útjára a Regionális Együttműködés új próbálkozásaként ezt az „újságot”, hírlevelet. Íme a „próbálkozás” harmadik száma, fogadják szeretettel 2003. adventjében - karácsonyan!

Talán sokan észreveszik, hogy a lap igen nagy része foglalkozik a gyermekek és ifjak életével. Nem véletlenül. Gyülekezeti együttműködésünkben a gyermekek és ifjak körül pezseg leginkább az élet. Gyermekeink valóban örömeiket lelik a közös alkalmakban, rendezvényekben, játékokban, vetélkedőkben, éneklésben, az ő nyelvükön megszólaló ige meghallgatásában. Adjunk hálát ezért Istennek!

Nagy örömünkre szolgál az, hogy a fiatalok részt vesznek már az újság tartalmának bővítésében, színesítésében is. Bizonyossága ennek a pápai gimnáziumról szóló személyes hangvételi cikk Kilitiből. Örömmel várjuk a folytatást - talán éppen egy csurgói diákunk tollából.

Sajnos szomorú hírről is be kell számolnunk. Október 24-én búcsúztunk el a nagycsepelyi temetőben Borbás Györgytől, aki Nagycsepely és Teleki havonta megjelenő helyi újságját a Völgyrenéző Miújság-ot szerkesztette. Ő volt a KÖRÜNK BEN technikai munkatársa is. Nagyon sokat köszönhet neki újságunk: technikai és szellemi segítséget egyaránt. Aktívan részt vett és sokat segített a regionális együttműködés egyéb mozgulásaiban is (lelkész kör, Séllyei Kupa, nyári tábor, Fiatal Keresztyének Alkalma, stb.) Szeretettel emlékezünk rá, gyászolóinak pedig Isten vigasztalását kérjük! Felesége, Ágota, vállalta, hogy továbbra is biztosítja azt a technikai háttérrel, amire a KÖRÜNK BEN szerkesztéséhez szükségünk van. Köszönjük a gyülekezeti kiskör nevében!

Terveink szerint a jövőben évente három alkalommal jelenik majd meg a KÖRÜNK BEN. Az advent - karácsonyi és böjt - húsvéti szám mellett tervezünk egy szeptember végi számot is a tanévkezdésre. Továbbra is várjuk az egyre szélesedő körű részvételt az újság készítésében: cikkeket, beszámolókat, témákat, véleményeket, észrevételeket, kritikát. Szeretettel köszönjük mindazok munkáját, akik rovatvezetéssel, beszámolóval vagy egyéb írással járultak hozzá ennek a számnak a végleges tartalmához!

A KÖRÜNK BEN minden kedves olvasójának áldott karácsonyt és boldog 2004-es évet kívánok!

Szeretettel:

Végh Miklós (Nagycsepely)

KÖRÜNK BEN

A Dél-Balaton
Református Gyülekezetek
Regionális Együttműködésének
időszakos hírlevele
Felelős szerkesztő: Végh Miklós
Technikai munkatárs:
Borbásné Kóródi Ágota
A szerkesztőség címe:
8628 Nagycsepely Petőfi u 44.
Tel: 84/367-767
E-mail: veghmiklos@freemail.hu

ISMERJÜK MEG EGYMÁST

A BALATONKILITI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG

„Hogy a kiliti református egyház mikor kezdődött, ki vagy kik által alapított, biztosan tudni nem lehet. Az egyház birtokában nincs egyetlen olyan emlék, vagy irat se, mely a kezdetre vonatkozólag eligazíthatna.” — így vall Vincze Elek kiliti esperes-lelképásztor az 1923. évi püspöklátogatás alkalmával.

Reményünk mégis: nem szerénytelenség úgy vélekedünk, hogy a magyarországi reformáció hajnalán Kiliti község is azon települések közé tartozott, melynek „virágzó eklézsiája” volt. Ugyanis amint az ismeretes, a mohácsi vész után Enyingi Török Bálint volt az a földesúr, aki nagybirtokain (a Balaton mellékén, a

Sió és Sárvice között, Somogy, Fehér, Veszprém és Komárom vármegyékben, no és persze Pápán) — minden bizonnyal a „lutherána oroszlánnak” csúfolt felesége hatására — a régi-új tanok elsőrangú pártfogója és előmozdítója lett. Jóllehet Kiliti település a „Sión innen” terül el, hitünk szerint mégis már ezidőtájt életre hívott az eklézsia.

Lampe Ember Pál bizonyos négy Sümeg-körbeli gyülekezet közé sorolja Kilitinek a nevét, amelyről a XVII. század elején már tudomással bírtak. Thury Etele pedig „A Dunántúli Református Egyházkerület története” című művében említi meg, hogy az 1618. és 1623. évi szentlőrinci zsinatokon kiliti lelképásztorok is részt vettek.

Itt jegyezzük meg az érdekesség kedvéért, hogy az ún. „gályarab-per” időszakából (1674) egyáltalán nem maradtak fenn semmiféle emlékei a gyülekezetnek; a perre beidézt „bujdosó” prédikátorával (Buj Péter) egyetemben az emlékeknek is nyoma veszett... Hoszasz utánjárást igényelt, hogy hihető teóriát állítsunk fel. Feltevéseinket, hogy miért a majd' évszázados fe-

hér folt az eklézsia életében, az alább foglaltakban indokoljuk.

A Dél-Balaton Református Gyülekezetek Regionális Együttműködésének lapjában talán nem tűnik erőltetett egybevetési kísérletnek, hogy a gyülekezeti élet első száz esztendejében és jelen korunkban tapasztalható egyházi és politikai megítélésünket párhuzamba állítjuk. Ugyanis kedves régiók (és abban is jelesül Kiliti) azon kistérségek egyike volt (és valljuk meg: ma is az), amellyel a felső egyházi vezetőség nemigen tudott mit kezdeni. Az 1618. évi szentlőrinci zsinaton ugyan két egyházmegyébe (Veszprémi és Kiskomáromi) osztották térségünket, és ez okán a Dunántúli Egyházkerülethez tartozott *de iure*, ám *de facto* sohasem tudták teljesen számba venni, sem pedig nyilvántartani („török hódoltságban lévén, nem jelenhettek meg”) a református közösségeket.

Sőt, az 1629/30. (?) évben tartott pápai zsinati ülés határozatából ismeretes, hogy — miután a Balatonon alul lévő egyházakat és lelkészeiket már többedjére sikertelenül hívták fel az egyházi törvények megtartására és a megyei, kerületi gyűlések látogatására — a szomszédos püspökségek (dunamelléki, dunáninneni, németújvári, valamint felső-baranyai) hatáskörébe rendelte el a szóban forgó renitenseket. Vagyis Kiliti, csakúgy mint a környékbéli „destruktív és dehonosztató” társai, néhány száz évre „negligáltattak” a Dunántúlról... Írmagjuk se maradjon...

De nem csupán közegyházi belső viszályok zilálták meg a kilitiek reformált hitét, hanem a katolikus restaurációs törekvések, konkrétan, hogy tudniillik kié is a templom? A Somogy Megyei Levéltárban, illetve Siófok város monográfiájában találunk biztosnak tűnő utalásokat arra nézve, hogy a településre 1673-ban római katolikus plébánost rendeltek ki, tehát plébániája volt. Hogy temploma melyik felekezetnek volt, vagy sem, nem bizonyos. Mindenesetre az eredeti templomocska felekezeti tulajdonát illetően mind a mai napig nincs megegyezés. A római katolikusok emlékeiben úgy szerepel, mint plébániatemplom, melyet a kuruccal szövetkező reformátusság megszerzett. A reformátusok viszont egészen másként látják ezt. A XX. század elején még létező „kis anyakönyvünk” feljegyzéséből az alábbiakra derül fény: „*Elvevék templomunkat (ti. a római katolikusok), melyet 1700 esztendő előttől fogva bírtunk; a kuruc világ előtt, még török időben a mi eleink építették meg romladozásából. Az előtt pusztá templom volt.*” (A XIX. század 70-es éveiben meg egyik presbiterünk, bizonyos Nagy János így emlékezett: még az apjától hallotta, hogy a szóban forgó templomot a törökök építették, s mikor Magyarországot elhagyták, a reformátusokon

„megvették” az árát.)

Ez a régi kis anyakönyv 1733-ban kezdődik Gicey Sámuel lelkész alatt. Ettől kezdve biztos támpontokat találunk egyházunk múltját illetőleg. Azonban elég sötét a kép, mely ebből élénk tárul. A gyülekezet belső állapota se lehetett rendben. 1721-1739-ig rendkívül gyorsan változtatja lelkészeit. Hogy ez milyen káros hatással lehetett a gyülekezetre, mutatja Tolnai Dániel lelkész 1771. évi feljegyzése: *„Regulátlan ekklézsiának regulátlan dispositiója: ami némű volt a prédikátor, olyan volt az előljárója és a többi, az 1739. évtől fogva. Anno 1768 Pál napjára jött be Tolnai Dániel az új paróchiába az alsó falu végén, de oly nyomorúsággal, hogy még a konyhában is alig maradhatott meg, a kutyák még az ételét is megették. Azután tovább épült az új paróchia nagy nyomorúsággal, és szintén nagy nyomorúságok között vesződött, várván Istentől a megfizetést. Ímhol, mostan foly az 1771. esztendő sok becstelenségek közben, mivel minden előljáró pap akar lenni a templomban, és akinek tetszik, rajta megyen a prédikátoron. Az Isten ítélje meg és a szent magisztrátus az ily dolgokat. Cetera commendamus successoribus: Fide, sed cui vide!”* (Továbbiakban ajánljuk az utódok figyelmébe: *Bízzál, de nézd meg jól, hogy kiben!*)

A XVIII. századbeli állapotokról rajzolt szomorú képet még nyomasztóbbá teszik azok a kívülről jött zaklatások és erőszakosságok, amelyeknek a gyülekezet egészen II. József császár idejéig ki volt téve. Az 1751. évben dézsmát kezdtek venni a prédikátor fizetéséből, amit 1761-ben annyira vittek, hogy amennyit akartak, annyit vittek el. Táci Kerék Gergely fele termését vitték el a katolikusok a nagyberényi plébánoshoz. 1758-ban a templomot és tornyát villámcsapás érte; Mária Terézia csak hosszas könyörgés után engedte felépíteni a templomot — torony nélkül. Beljebb tolatják a prédikátor kerítését. Még csak eztán következett a legsúlyosabb csapás a gyülekezetre: 1763. szeptember 6-án az egyházközség templomától és összes egyházi épületétől megfosztatott. Táci Kerék Gergely így jegyzi azt fel: *„Az 1763. év szeptember hó 6-án a T. nemes káptalan templomunkat elvevé. Felséges királynénk, Mária Therézia nekik adta, mivel azt állították, hogy az előtt is az övék volt, de oly conditioval, hogy nekünk templomhely exfundáltassék. S hogy a kulcsot nekik nem adtuk, míg nekünk hely nem mutattatik, erőszakosképpen bevették, bementek, s már bírják is. Végre 1763. okt. 30-án kijelölték a templom helyet az alsó falu végén.”* Ez a hely mocsaras nád- és kákatermő hely volt, amit a reformátusok hangyaszorgalma tett használhatóvá, építvén rá egy sárból-fából készült templomot. 30 évig használták is.

A türelmi rendelet kibocsátása után előbb parókiát építettek eleink, majd 1793. október 6-án templomépítésbe fogtak. Az új templom 1798. május 18-ra készült el. Felszentelésének emlékét őrzi a templom falába helyezett legrégibb emléktábla.

Ettől kezdve a gyülekezeti buzgóság egyre erősödött: 1797-ben harangot öntetnek; 1799-ben iskolát építettek; 1805-ben újabb harangot szereztek. 1816-ban 3,5 öllel meghosszabbították a templomot; 1836-ban az akkori lelkészlakás északnyugati szögletében 4 szobás parókiát építettek. 1841-ben öntették a „messze vidéken híres” 680 kg-os nagyharangot, ugyanakkor úrasztali és keresztlő edényeket szereztek be, majd megvásárolták a tanítói lakás folyásában levő Pálfi-kertet. 1846-ban úrasztal és szószék készült; 1861-ben felszentelték az új orgonát; 1859-ben készült a templom körüli téglakerítés. 1861-ben a szőlőföldet vették; 1865-ben takarékmagtárt alapítottak; 1867-ben újból szőlőföldet vásároltak. 1869-ben új és modern iskolát építettek.

Mint láthatjuk, az egyház anyagilag szépen erősödött, ám híveiben az egyke miatt erősen fogyatkozott. 1800-tól 1810-ig a születések száma 516, 1810-20-ig 476, 1820-30-ig 433, 1830-40-ig 408, 1840-50-ig 396, 1850-60-ig 306. Tehát 60 év alatt leolvadt a születések

száma 10 évenként 516-ról 306-ra, míg 50 év alatt 306-ról 130-ra.

A buzgalom azonban a fogyás dacára is megmarad. Az 1798-ban épült templomot 1879-ben megemelik s új tetővel, villámhárítóval felszerelve, majd október 26-án ünnepélyesen felszentelik. Ennek az emlékét újabb márványtábla őrzi a templomban.

1888-ban a fél évszázados parókia némely elemét megőrizve újat emeltek. Az 1914-ben a leégett iskolát újjáépítették. 1916. júniusában hadicélokra elvitték kis- és nagyharangjukat; 1918. áprilisában az orgona sípjait. 1922 őszén hozzáfogtak a harangbeszerzésre szükséges gyűjtéshez és 1923. júl. 8-án ünnepély keretében fel is szentelték 125 és 501 kg-os harangjukat

(Régi időktől fogva Kilitihez tartozott mint fiókegyház a síófoki gyülekezet. Valamikor birtokos polgárok is voltak az ottani hívek között, ezek azonban részint kihaltak, részint utódaik katolizáltak. A múlt század elején mintegy 200 református élt ott, nagyjából munkások, akik a korábban megszerzett kisingatlanokon az 1923. évben imaházat emeltek, s ezzel a rendszeres egyházi élet felé haladásban nagy lépést tettek előre. Istentisztelet végzésére és hitoktatásra a kiliti lelkész járt át.)

A múlt század első harmadának végeztével majdhogynem egyházszakadás támadt az esperes halálát követő lelkészválasztási procedúra okán. A békétlenség azonban helyreállt egy szerencsés „lelkészcsere” következtében, amikor is Nagy István jogi doktor került a gyülekezet élére. A gyülekezetben töltött több mint négy évtizedes szolgálata alatt mind a templom, mind a lelkészlakás felújításra került; a paplak mellé „nyári konyha” is épült az elbontott gazdasági épületek építési anyagából. A „nagy” előd munkássága után Nagy Csaba pásztorlása alatt éldegélt az egyházközség; ekkor történt egy parókia-felújítás, és a lelkészlak udvarának kialakítása. Szolgálata után kis ideig árválkodott a gyülekezet, de hamarosan rátaláltak a szomszédos település, Ságvár lelkipásztorára; Tegez Ferencet hívták helyettes szolgálatra. Az ő idejében ülte a kiliti gyülekezet templomának bicentenáriumát, Isten kegyelméből ünnepélyes hálaadással, hiszen az eklézsia a minden erejét meghaladónak tűnő beruházással, a hívek adományaival, a kivitelezők kedvezményes ajánlataival, Siófok Város Önkormányzatának jelentős hozzájárulásával tudta csak kivinni dédelgetett álmát. Mindennek mozgóképként Csanádi József presbiter (ma gondnok) állt, s az általa lelkesített presbiterek, gyülekezeti tagok. 1999 óta pedig ismét van helyben lakó lelkipásztora az egyházközségnek, Bozsoki-Sólyom János személyében.

Az egyház jelenlegi kondíciói: nyilvántartott egyháztagok lélekszáma közel háromszáz (240 választó), hit-tanoktatásban részesülnek mintegy harmincan. Egyházközségünkben működik egy pedagógusokból álló „munkacsoport”, amely a hittanosaink számára szervezett gyülekezeti alkalmak organizálásában és lebonyolításában segít, úgymint adventi, húsvéti kézművesház, jelmezkészítés, kirándulás, táborozás, tanévnitó és -záró istentisztelet...

Az istentiszteleti alkalmak látogatottsága: vasárnapokon közel húsz-harminc; köznapokon négy-hat; felekezeti alkalmakon, előkészítőkon (vendég igehirdetővel): harminc-negyven; ünnepnapon pedig száz-százötven jelenlévő.

Kétségtelen, korunkban is elkelne a múlt század elején Kilitiből elindított „ébredési mozgalomhoz” hasonló — bár csak újra mondhatnánk, látva a hitnek lángját terjedni: Soli Deo Gloria!

SZERETETSZOLGÁLAT

Kiskörünk gyülekezetei továbbra is havi beosztásban támogatják a Nágocsi Árvácska Anya - és Csecsemőotthont. Böjti számunkban fényképes összeállítást közöltünk az Árvácskáról. Most álljon itt a legutóbbi adományt szállító gyülekezet küldöttsége egyik tagjának beszámolója az otthonban tapasztaltakról!

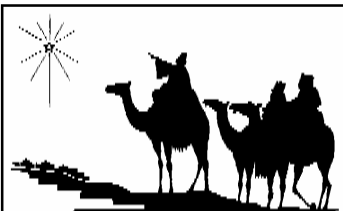
„A gyülekezet gyűjtését csütörtök reggel szállítottuk Nágocsra az anyaothtonba. Négyen voltunk a gyülekezettől akik élelmiszert, tisztálkodási dolgokat, gyermekjátékokat, ruhákat vitünk. Körbementünk az otthonon. Elmondták, hogy jelenleg 10 mama és 23 gyermek tartózkodik ott. Az ottlévők jó körülmények között vannak, de segítségre mégis szükségük van, mivel egy év után el kell hogy hagyják az otthonot. Ez alatt az egy év alatt kötelesek spórolni az elkövetkező időkre. A másik nagy gond, hogy megfelelő végzettség hiányában nem kapnak munkát. Sajnos nem mindenki tesz meg mindent azért, hogy amikor elkövetkezik az idő, hogy elhagyják az otthonot, vissza tudjanak térni a társadalomba. Azok az anyák akik nem találnak vissza a társadalomba, egy másik otthonban folytatják életüket. Azok, akik viszont mindent megtesznek, minden segítséget megkapnak hogy révbe érjenek és rendezzék életüket.

Nehéz, áldozatos munkát végeznek az ott dolgozók. Szükség lenne még több, hasonló otthonra. Ezt az is alátámasztja, hogy ott tartózkodásunk alatt is telefonált egy rászoruló, akinek kérését jelenleg el kellett utasítaniuk.”

Szemenyei Gábor (Szólád)

KULTÚRA

Rovatfelelős: Mihály Gyula (Kötcse)

Szemlér Ferenc: Karácsonyra

Foszlik a fény, fogy a hó,
közeledik az idő,
meg kell már születned!
Gyűlnek is a pásztorok,
igazodik száz torok
édes énekednek.

Nem tudjuk, hogy merre fog
jót jelentő csillagod
rőt egünkre kelni.
De a jászol barma vár,
s három keleti király
készül útra kelni.

Az alázatos, a szegény
sorsa sűrű éjjelén
jöttöd után reszket.
Nem lehet, hogy annyi test
s lélek vágyát félrevesd
és hogy ne szüless meg!

Vérben, vasban nevedet
rebegik a nemzetek,
suttogják a népek.
Vedd le róluk a sötét
égető vas vesszejét,
ahogy megígérted!

Kezünk még tán fegyveres,
de a szemünk jelt keres,
jelt, ami segítsen.
Ó, ne hadd csalódnok,
szállj közéjük szép titok,
gyermekarcú Isten!

S mentsd meg, akit szeretünk,
gyermekünk és kedvesünk,
barátunk és vérünk.
S ha majd Krisztus született,
áldd meg ősi szeretet
minden ellenségünk!

Advent

Az adventi időszakban, karácsony közeledtével a keresztyén emberek leg-többje készülődik a karácsony ünnepére. Készülődni lehet belsőleg, lehet külső-ségekkel, ajándékozással vagy más formában is. Költőink közül többen is lélek-ben készültek egy-egy karácsonyi ünnepre, belső indíttatásukat versbe foglalva fejezték ki. Most egy erdélyi születésű költő, Szemlér Ferenc, Karácsonyra cí-mű versével készülhetünk az ünnepre.

Szemlér Ferenc 1906 április 3-án született Székelyudvarhelyen, 1978 január 3-án Bukarestben halt meg. Nem irodalmárnak készült, de azzá lett. Ügyvédi diplomát szerzett, mint ügyvéd kezdte meg pályafutását. Később az újságírói pálya felé fordult. Az újságírás mellett verseket és prózai műveket is írt, de mű-fordításokban, tanulmányok írásában is otthonosan tevékenykedett. Tagja lett az 1926-ban alakult Marosvécsi Helikon nevű irodalmi közösségnek. Nem csak az erdélyi, de a romániai irodalmi életnek is vezéregyéniségévé vált. Nehéz idő-szakban kellett költői hivatását gyakorolnia, de magyarságát és istenhitét soha nem tagadta meg. Ezt bizonyítja itt közölt verse is.

Karácsony

Bódás János, papköltő, nem csak a saját gyülekezetének hirdette az ígét, a karácsony örömmüzenetét, hanem versein keresztül sokunkhoz eljuthatott az evangélium.

Bódás János 1905-ben született a Fejér megyei Tác községben, földműves szülők gyermekeként. Szülei tanították, így választhatta a református lelkészi hivatást. Lelkészi pályáját Szombathelyen kezdte el mint hitoktató, majd ugyan-itt gyülekezeti lelkész lett. Lelkészsége idején épült fel a ma is meglévő refor-mátus templom. A székesfehérvári gyülekezet 1939-ben hívta meg lelkipászto-rának. Itt szolgált nyugdíjba vonulásáig, 1974-ig. Számos verseskötetet töltöttek meg költeményei, istenes énekei. A Református Sajtóosztály által kiadott Iste-nes Énekek című gyűjteményéből való a címlapon olvasható karácsonyi vers.

Újesztendő

A karácsonyi ünnepek elmúltával már csak néhány nap választ el bennünket a következő évtől. Az ó év végén, vagy az új év elején egy jeles költő, Jékely Zoltán Esztendeink című versével gondolhatunk az elmúló évre, amikor szántottunk szép szenvedéssel, de majd a ránk következő évben reményeink szerint aratha-tunk nagy vígsággal.

Jékely Zoltán is Erdély szülötte. Édesapja Áprily Lajos, költőnk, felesége pedig Jancsó Adrienn kiváló előadóművész volt. 1913-ban született és sajnos már közel harminc éve, 69 éves korában elköltözött közülünk. Gyermek-korát Nagyenyeden és Kolozsváron töltötte, de a gimnáziumot már Budapesten fejezte be, itt szerzett tanári oklevelet Eötvös-kollégistaként. 1935-től a Széchenyi könyvtár munkatársa volt. 1941-ben visszaköltözött Erdélybe, a Kolozsvári Világosság című lap irodalmi és művészeti rovatát szerkesztette. 1945-ben végleg Magyarországra települt.

Jékely Zoltán: Esztendeink

Szántottunk szép szenvedéssel,
Boronáltunk békességgel.
Vetettünk könnyhullatással,
Nem arattunk nagy vígsággal.

Esztendeink csúfak voltak,
Lelkünköt is megraboltak.
Barátaink mind meghaltak,
Kutyáink elkóboroltak.

A nagy télre szigorodván,
Jaj, de egyedül maradtál,
Érted, véled szakadatlan
Jaj, de egyedül maradtam.

Ugye, nem hazug az írás?
Hogy megtérül mind a sírás.
Akik könnyhullatással vetnek,
Nagy vígsággal aratnak.

KARÁCSONYI KÖNYVAJÁNLÓ

Rovatfelelős: Farkas Gergely (Kőröshegy)

Sue Graves:

Ismered a Bibliát?

8-14 éves gyerekek számára, színes képekkel illusztrálva.

Sokak számára jelent gondot, hogy milyen hasznos, igényes könyvet ajándékozzanak gyermekeiknek, unokáiknak. Nekik lehet jó választás ez a könyv, mely a Biblia világával kapcsolatos kérdésekre ad alapos választ, melyek kiegészítői lehetnek a hittanórák, gyerekestentiszteletek anyagainak.

A tartalomból: Ki írta a Bibliát? Ki adta tovább a történeteket? Mi az Újszövetség? Milyen nyelven írták a Bibliát? Fontos szavak.

Kálvin Kiadó, ára: 1900, - Ft

Nyári Pál:

„Nincs már szívem félelmére...” – Az Úr az én vigasztalóm

Karácsony táján sokat gondolunk azokra a szeretteinkre, akik már nem lehetnek közöttünk. Nyári Pál könyve a gyászolóknak, szomorú szívűeknek nyújt bibliai vigasztalást. Elmélkedések, imádságok találhatók a könyvben.

Kálvin Kiadó, ára: 320, - Ft

Adrian Plass:

Irány a gumivár!

Főleg fiataloknak ajánljuk, ezt a humorban bővelkedő, a keresztyénség mindennapjairól szóló könyvet. Mindenki vegye kezébe, aki azt gondolja, hogy a keresztyénségben nincs helye a derűnek és a vidámságnak!

Harmat Kiadó, ára 1400, - Ft

Gyökössy Endre:

Kézfogás sorozat

Népszerű „könyvecskék” Gyökössy Endre közvetlen stílusában, szívig – lélekig ható mondanivalóval. Címek: *Hogyan hasonlítsunk Jézusra? Hogyan lesz szent a SZENTESTE? 365 napos karácsony., Üzenet-személyesen neked!*

Szent Gellért Kiadó, ára 180, - Ft

*A Kálvin Kiadó könyvei megvásárolhatók a kiadó Somogy megyei lerakatában,
Hajdú Zoltán Levente lelkipásztornál:*

Szólád, Kossuth u. 43. Tel.: 06-84-367-717

Az egyéb kiadványokról érdeklődni lehet a Kőröshegyi Református Egyházközségben,
Farkas Gergely lelkipásztornál:

Kőröshegy, Petőfi u. 91, Tel.: 06-84-340-597 Email: f.gergely@freemail.hu

GYERMEK ÉS IFJÚSÁGI ÉLET

„Mikor a Balaton a Zselicben nyaral...”

Regionális együttműködésünk szép példája volt közös nyári táborunk Zselickisfaludon. Nevezhetnénk Séllyei-tábornak is, hiszen zömében a Séllyei Kupákban részt vevő gyülekezetekből toborzódott a segítők és gyermekek népes serege: Balatonszárszóról, Balatonendréről, Balatonszabadiból, Balatonszemesről, Enyingről, Kőröshegyről, Kötcséről, Nagycsepelyről Ságvárról, Szóládról és Telekiből. Sőt! A tavalyi tábor szép emlékei még néhány hetesi fiatalembert is elhoztak közénk. Színes volt ez a tábor, mert sok helyről jöttünk, de színessé tették a programok is. Két nagycsepelyi fiatal élménybeszámolóját idézem:

„A tábor jól sikerült, mint mindig! A programok jók voltak és változatosak: a méta mindenkit megmozgatott, az agyagozás inkább a jó kezűgyességűeknek kedvezett. A ping-pong bajnokság kicsiknek nagyoknak örömet szerzett. A felfedező programok és feladatok miatt a szennai múzeum olyanoknak is érdekes volt, akik már jártak ott. A visszagyaloglásban akadtak „lekvárok” is, akik nem bírták a túrát. Az éneklések, Tegi bácsi gondolatébresztői és Zoltán bácsi meséi mindig feldobták a társaságot! Ezekkel ellentétben a reggeli, zenés ébresztőkért nem nagyon rajongtunk. Talán azért, mert este túl sokáig sutyorogtunk. Az a lényeg, hogy jó volt és érdekes! Ez egy kiváló alkalom volt arra, hogy barátokat szerezzünk, és egyben közelebb kerülhessünk Jézushoz.” (Vörös Kata és Péter)

A felnőtt segítők közül valóban mindenki magával hozta tehetségét és ötleteit. Hajdú Zoltánné, Éva néni (Enying) vezetésével szinte megállás nélkül folyt a kézműves foglalkozás. A szennai skanzent talán még soha ilyen lelkesedéssel nem nézte végig gyerekcsoport. Pedig volt, aki a bejáratnál kint akart maradni mondván: „Már tizenötször láttam!”. Aztán kiderült: így még egyszer sem, mert Tegez Ferenc alias Tegi bácsi (Ságvár) és Sztanév Zsolt(i bácsi) (Balatonszabadi) már ott jártak előttünk, és egy olyan csavaros kérdőívet készítettek nekünk, amelyet csak úgy tudtunk kitölteni, ha párosával végigjárva mindent a legapróbb részletre is

odafigyeltünk. Hány csizma van a házakban, hány hordó a préházban, hány festett sellő a templomban? Ilyen és hasonló dolgokat kellett kiderítenünk. Volt aki a már leadott kérdőívet békaügetéssel és tigrisbukfencel „vásárolta” vissza a könyörtelen bírától egy javítás erejéig. Mozivetítés, sport, számháború, társasjátékok tarkították még a délutáni és esti programokat.

Nagyon jó volt látni azt, hogy a gyerekeket a szabadidős programok mellett az ő nyelvükön megfogalmazott délelőtti gondolatébresztő előadások, a csoportbeszélgetések és a közösen énekelt énekek is megérintették. Hajdú Zoltán (bácsi) (Enying) mindannyiunkhoz szóló példázatos meséit pedig feszült figyelemmel hallgattuk kicsik és nagyok. A programok zavartalan lefo-

lyását az a háttér tette lehetővé, amit a jelenlevő, segítő szülők biztosítottak azzal, hogy odafigyeltek a gyerekekre, segítettek az étkezésekkel kapcsolatos elő- és utómunkálatokban, és az egyéb tennivalókban.

A hét élményeit a péntek esti tábortűznél foglaltuk össze, ahol sok egyéb mellett verses-énekes formában hallgathattuk meg a gyerekek humoros véleményét a héttel és a felnőttekkel kapcsolatban. Nem maradtak adósak a válasszal a felnőttek sem: öt énekkel vágtak vissza, melyek mind a gyerekeket figurázták. A csipkelődést azonban mindkét oldal szeretettel találta, az az érzés sugárzott ezekből a dalokból, hogy ha nem is gondolkodhat mindenről egyformán felnőtt és gyerek, mégis éppen így volt nagyon jó együtt lenni. Nem búcsúztunk egy egész évre, hiszen találkozunk a Séllyei Kupákon, sőt talán közös, ifjúsági alkalmakon is.

Végh Miklós - Nagycsepely

A folytatás - élménybeszámolók az őszi Sellyei Kupákról

Sélyyei Kupa - Enyingi Török Bálint Napok

Az Enyingi Református Egyházközség 1992-ben, templomunk építésének 200. évfordulójára helyezte el a protestáns főúr, Enyingi Török Bálint akkor és azóta is egyetlen köztéri emlékoszlopát. Tettük ezt a történelmi visszatekintés tiszteletével és a múlt értékeiből érdemes jövőt építés reménységével. Az azóta eltelt évek során hagyománnyá vált városunkban szeptember második hétvégéjén az ENYINGI TÖRÖK BÁLINT NAPOK rendezvénysorozat. 1996-tól az események tervezésében, szervezésében és megvalósításában egyre nagyobb súllyal van jelen a gyülekezetünk alapításával és fenntartásával azóta működő Tinódi Lantos Sebestyén Református Iskola. Ebben az évben másodszor hívtunk történelmi nevű vendégeket. A rendezvényre az ország különböző településeiről érkeztek Török Bálintok, Bornemissza Gergelyek és Czeczey Éva. Minden évben megismétlődő sportverseny a „hajdani földvár körüli futás”, melyre ebben az évben először a Dél-Balaton Református Gyülekezetek Regionális Együttműködésének taggyülekezeteiből hívtuk az ifjakat, a rendszeres találkozás élményét ápoló Séllyei kupa rendezvényso-

rozat részeként. A játszószítrák, vetélkedők, és a gyermekek szórakoztatására meghívott óriásbábos előadás nagy sikert aratott. Szándékunk szerint az elkövetkező években ezt a meghívást az Enyingi Török Bálint Napokra ismét elküldjük a számunkra sok ismerőst, kedves barátot, jelentő régió gyülekezeteinek.

Kugli

Elmegy a kugli egy este berügni... Na nem, az egy másik történet. Az Illés együttes énekelt meg, de semmiképpen nem rólunk szól. Ennek a tanévnek a második Sellyei-állomása volt Siófokon az Európa Hotelben. Üzemeltetője mindig szívesen lát minket. Bár a szezonja lejárt, de néhány szelíd telefonbeszélgetés után még sosem mondtak nekünk nemet. Csak nekünk, csak most, csak ennyiért... Szóval kinyitották a kuglipályákat. Senki más nem volt csak mi. Amúgy egy pályának a bérleti díja is elég borsos, hát még ha négy pályát bérünk ki egész napra. De élnek még ezen a földön Istennek kiválasztott emberei, akik lehetőségeikhez mértén támogatnak minket. Az erősen csökkentett bérleti díjat a ságvári gyülekezet fizette. Elég sokan voltunk ezen az alkalmon. Illetve inkább úgy mondom, elég sok gyülekezet képviseltette magát. Enying, Ságvár, Szabadi, Kiliti, Endréd, Szabadhidvég, Csepely, Szőlád

(remélem senkit nem hagytam ki a sorból.) Látnia a gyerekeknek, és persze a felnőttek önfeledt játékát, egyértelmű volt: ezt kár lett volna kihagyni. A Sellyei hagyományokhoz híven értékeltük is a teljesítményeket. Egy első, és sok második helyezett született. A Sellyei hagyományoktól eltérően viszont a kíváncsiaknak megígértük, hogy a széles mezőnyben az eredményünk mekkora büszkeségre jogosíthatná fel őket. Hááááááááááááááááá, senki sem került be a nemzetközi válogatottba. Mégis az az érzésem, hogy a legbénább játékos is jobban érezte magát, mint az aki el sem jött. Na, de majd legközelebb. Hiszen a pálya még ott van. Természetesen a fő attrakció mellett a Darts, a Petanque, és maga a Balatonpart is vonzó volt. ÉN jól érezttem magam. Aki nek tetszett, az meg úgy is ott lesz legközelebbin, és elhívja a barátját is.

Tegez Ferenc (Ságvár)

Sélyei Kupa - Balatonszabadi

„Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és így szólnátok ehhez a vadfügefához: Szakadj ki gyökereztől, és gyökerezzen meg a tengerben - Az engedelmeskedne nektek.” Lk 17, 5-6.

Hűvös napra ébredtek november nyolcadikán a kupára indulók. A megbeszélte kilencórás találkozót megelőzően érkeztek a sütemények, hogy ne legyen torlódás a helyszínen. Sok kedves szabadi és juti anyuka-nagymama kedveskedett a finomságokkal. Kilencre aztán befutott mindenki. Endréd, Enying, Kőröshegy, Ságvár, Szólád, Szabadi. Szülők, kísérők, gyerekek, unokák, nagymamák. A gyors regisztráció után a szabadi Általános Iskola tornatermébe mentünk, a leendő versenyek helyszínére, ahol először a hitünket és a lelkünket erősítettük a fent idézett bibliai rész, valamint a vak Bartimeus (Mk 10,46-52) története alapján.

Az Igéből kiderült, hogy hitből elég egy mustármagnyi is, hogy Krisztusban bízva vágjunk neki az életnek. Hogy mindezt jobban értsük, a nap versenyszámai is a magokhoz és a hitünkhöz kötődtek.

Kupatörténetünk során először alakítottunk ki egyes csapatokat, persze Zselickisfalud után ez már nem meglepő! Hiszen túl vagyunk az ismerkedésen! Pár szót a csapatokról: Legkülönlegesebb csapatunk a FMBZSKR.RT volt, de meglepődtünk a NYERTESEK és a VALÓDI NYERTESEK elnevezésen is. Olyan csapatnév, hogy GODZILLA, már nem meglepő, csakúgy mint a VADKANOK vagy a TERMINÁTOR.

A versenyszámok változatossága lehetővé tette, hogy kicsik és nagyok ugyanakkora élvezettel vegyenek részt a programban. A kupaverseny a "HOZZ EGY SZEMET..." elnevezésű sorversennyel kezdődött. Minden szem magocska egy pontot hozott. A cél, hogy a hitünket jelképező tárgyért minél több igemaggal töltsük meg úgy, hogy közben egy magot sem veszítünk el, vagy szórunk mellé. Megszívlelendő feladat keresztyén hétköznapijainkban is!

A második versenyszámban MÁKOT SZÁMOLTUNK DARABRA, hogy lássuk, milyen kicsi az a mustármag, mennyire kell figyelni, hogy meglegyen minden kis mag. Hitünkkel is így vagyunk sokszor... A harmadik versenyszám ismét lendületbe hozott. A TERMÉNYFUVAROZÁS feladata abból állt, hogy kávéspohárban tizenöt magot kellett adott távon megmutatni kinyújtott kezünk kézfeijén. A feladat próbára tett mindenkit. Ha a magok szétgurultak, össze kellett gyűjteni őket a folytatáshoz. Természetesen ez a feladat is hitünket modellezi, leleplez minket rohanásunkban. Isten arra hív minket, hogy a hitet tartsuk

meg, úgy fussunk. De sokszor rohanunk ész nélkül, a hitünk pedig szanaszét gurul!

Bartimeus történetéhez kapcsolódott a negyedik feladat: SEGÍTSÉG, NEM LÁTOK!A csapattagok segítettek, hogy bekötözött szemű társuk megtalálja az útját a papírra rajzolt számok között. A "Bartimeusnak" hinnie kellett a jó tanácsokban, a többieknek a jó utat kellett megmutatniuk. Istennel való kapcsolatunkban sokszor fordul elő, hogy mi is mások tanácsára szorulunk, vagy nekünk kell utat mutatni. A gyerekek példásan együtt működtek. A feladat végén aztán kiderült, hogy az egyenesnek vélt utak bizony girbegurbák. A Szentírás szavai intenek bennünket: "hitben járunk, nem látásban!".

Az ötödik feladat majdnem közfelháborodást keltett. NE KUKORICÁZZ címmel tíz szem magot kellett bizonyos távolságból egy tányérba dobni. A feladat értelmét többen kétségbe vonták, azonban hallhatuk azt is, mit jelképez: A hit átadását. Mennyire figyeljek én oda, hogy a nálam lévő hitmagok eljussanak egy másik életbe. A feladat nem könnyű! Ő, mennyi-szer látni keresztyéneket, amint igékkel dobálóznak egymás életében. Természetesen aanyagul odavetett evangélium nem találja meg a helyét az ember életében.

Az indulatok levezetésére a hatodik feladat, a FEJTÖRŐ összehozta a csapatokat. Együtt sikerült összeszedni, mi is volt a történet, ki volt a vak, stb. És hitünkben nincs ez ugyanígy? Összeadjuk a tapasztalatainkat, hogy lehessen belőle közös istenélmény! Ebédidő előtt, a versenyek után vendégeink érkeztek Csurgóról és Kaposvárról. Két gimnázium tanulóinak kedvesenáló bemutatkozót tartottak a jelenlévőknek. Műsoruk gazdag és tartalmas volt.

A délelőtti feladatok után aztán végre eljött az ebédidő, a sütemények és a tea oltották éhségünk, szomjunkt.

Legvégül aztán, hogy el ne hizzon senki a sok sütitől, rendeztünk egy TERMÉNYRALLYT, mely fergeteges nevetésre és komoly koncentrációra készítette mindenkit. Mire az eredményhirdetéshez értünk, kiderült, hogy igen szoros verseny alakult ki a csapatok között. A fordulót végül, nevükhöz méltóan a VALÓDI NYERTESEK teljesítették a legjobb eredménnyel, a vándorkupákat és a plakettet (mely a szabadi fordulóra készült) a egyes csapat tagjai helyszínenként osztották szét maguk között.

A nap végét is ért, a falu újra elcsendesedett, az autókban hazafelé tartók pedig az igemagok mellett élményekkel megpakolva érkeztek haza. Ne feledjük kupánk motóját: Tartsd meg, amid van!

Sztanév Zsolt

Fiatal Keresztyének Alkalma

Le sem merem írni a rendes
nevét. Akinek van szeme az összeolvashatja. De hát
nem mindig vagyunk képesek egy hullámhosszon lenni
gyermkeinkkel... Azért megpróbáltuk.

Néhány lelkesnek az jutott eszébe, hogy a középiskolás korú fiatalokat is valahogyan össze kellene terelni. Bármiben hajlandóak vagyunk részt venni, ha közben a keresztyén értékrendet is közvetíthetjük. Arra gondoltunk tehát, egy kupacba gyűjtjük ifjainkat, és meglátjuk mi lesz belőle. Hát... megláttuk. Elsőre kicsit bátortalanul, majd később vérszemet kapva, amolyan szabadtéri-szellemi-ricsaj alakult ki. Ifjaink lelkesek voltak, szertelenek és vidámak. A nevet is akkor választották. Több lehetőség is felmerült. Természetesen az egyik legpolgárpukkasztóbb tetszett nekik. Lehetett volna komolyabb, szelídebb, viccesebb, de mégis. Mégis egy olyan nevet választottak, ami nem rejti el őket, hanem szinte beleharsogja a világba, hogy: ITT VAGYUNK, még nem tudjuk mit akarunk, nem tudjuk mi lesz belőlünk, de látszódní akarunk! Én erre csak azt tudom mondani, ha egy izgága, csak sok türelemmel elviselhető generáció kíváncsi a véleményemre, akkor van lehetőségem beszélgetés közben formálni az értékrendjét, világról alkotott képét. Ha a külső dol-

gok miatt elzárkózom előre, akkor talán pont ahhoz fog csapódni, akitől óvni akarom. És ne feledjünk egy egészen kicsi apróságot: a KERESZTYÉN szó is valamikor csúfnév volt!

Idegenkedtünk az egésztől, és talán ezért is volt, hogy lelkészek, kicsit távolságtartóbban álltunk hozzá a dolgokhoz. Kevésbé felszabadultan szerveztük, és készültünk rá. Hogyan lehet ezt egyáltalán szószékről hirdetni. Ez nem bibliaóra, nem imaközösség, nem hit-tanóra, csak amolyan fiatalos "buli". És mivel fiataljaink túl fiatalok ahhoz, hogy minden külső segítség nélkül fenntartsák azt a baráti közösséget amely még laza kötelékekben van csak jelen, viszont hatalmas távolsá-gokat ölel fel, kezdett sorvadni a dolog. Az első alka-lom lelkes volt. A második jól sikerült. A harmadikon már csak a házigazda gyülekezet hét fiatalja ette meg azt a mérhetetlen mennyiségű pogácsát és sütit, amit összehordott a nagy bulira készülődve. Szóval hamvába hullt. De majd felidézzük református címerünket. Ééééééés újjáéledünk. Mert az életet nem lehet elpusztítani. Az élet élni akar. És ha valakinek teljesen eltérő véleménye van, az magába ne fojtsa. Hátha jobban tesz mint a sajátunk. Itt az nyer, akinek bátorsága van.

Tegez Ferenc (Ságvár)

Pápai diák lettem

Egy szeptemberi osztályfőnöki órán Kati néni felolvasott egy levelet, ami a Pápai Református Kollégium Gimnáziumának Igazgatójától jött, s arra buzdította a jelenlegi hatodik és nyolcadik osztályos diákokat, hogy látogassanak el intézményükbe, s ha tetszik, tegyék próbára magukat a felvételin.

A felhívás felidézte bennem a gyülekezeti kirándulás élményét, hogy milyen gyönyörű a pápai református templom és az iskola egyik akkori diákja mennyire lelkesen beszélt az ottani életről, milyen tisztelettel szólt tanáraitól és társairól.

Ezek az élmények annyira elevenen éltek bennem, hogy szüleimmel való hosszas beszélgetés után, amelyben ők felhívták figyelmemet az esetleges nehézségekre - úgy döntöttem, eleget teszek a kihívásnak és megpróbálom magam. Ehhez először egy szándéknyilatkozatot töltöttünk ki, amelyben az addigi tanulmányi eredményeimről kellett számot adnom, valamint csatolni a lelkészi ajánlást, mert addigi gyülekezetben eltöltött tevékenységemre külön is kíváncsiak voltak.

2002. november 30-án úgy indultunk a felvételtire, hogy ha sikerül, akkor még egyszer átbeszéljük, mit is jelent kiszakadni a megszokott környezetből.

A több száz izguló jelentkező és a sok aggódo szülő, akivel a felvételin összetalálkoztam, azt bizonyította számomra, hogy választással, miszerint szívesen járnék az ódon falak közé, nem vagyok egyedül.

Az Igazgató úr közvetlensége, az a humor, amivel fűszerezte köszöntőjét, oldotta a feszültséget bennem, s az írásbeli dolgozat megírására már csak úgy tekintet-

tem, mint egy iskolai feladatra Az egész délelőtt baráti hangulatban telt el, senki nem arra volt kíváncsi, hogy mit nem tudunk, hanem arra, hogy milyen ismereteknek vagyunk már birtokában.

Szüleim számára az volt az egyik meglepetés, hogy nem kértek fénymásolatokat ellenőrzőről, bizonyítványról, hanem elfogadták, amit mondunk.

Azt ígérték, három hét múlva értesítenek, sikerült-e az elvárásoknak megfelelnem, de már december 12-én megérkezett a hön áhított levél. A „levél”, mely nekem szólt, elsősorban nekem, aztán szüleimnek, nagyszüleimnek, tanítóimnak, lelkipásztoromnak, s azt tudatta velem, s rajtam keresztül az egész családommal, hogy megmérettetem és megfelelően találtattam.

Mielőtt beadtuk volna a felvételi papírokat még sokat beszélgettünk arról, mi mindenben változtatja meg az életemet a döntésem, de én soha egy pillanatra sem gondoltam meg magam.

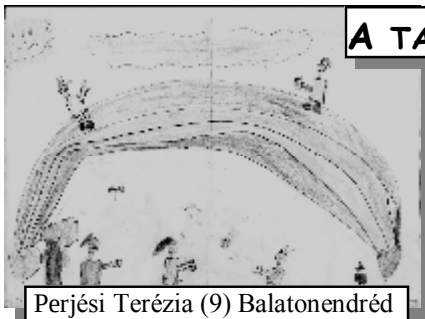
Nagy izgalommal vártam a Balatonszepezdi „Szöcsketábort”, ahol megismertem leendő osztályfőnökömet, nevelőimet, igazgatómat és osztálytársaimat. Felejthetetlen öt napot töltöttünk együtt, s már előre számoltam a napokat az augusztus 30-i viszontlátásig.

Most 2003. november 30. van, épp egy éve felvételeztem. Mennyi minden történt azóta, mennyi új élménnyel gazdagodtam.

S hogy jól érzem-e magam, hogy milyen pápai diáknak lenni, arról majd talán jövő ilyenkor számolok be.

Szabó Emese - 7. b (Balatonkiliti)

A TAVASZI RAJZPÁLYÁZAT NYERTESEI

Perjési Terézia (9) Balatonendréd

Szalai Rebeka (8) Nagycsepely

Végh Rebeka (6) Nagycsepely

Kedves Gyerekek! Nem tudom, emlékeztek-e még az újság tavaszi számában feladott rejtvényre, és a rajzpályázatra? A rejtvény megfejtését ugyan senki nem küldte be a szerkesztőségbe (remélem azért megfejtettétek), de nagy örömmel jelentem, hogy a rajzpályázat nyerteseit ki tudjuk hirdetni! A három legszebb rajznak ígértünk jutalmat, és pontosan három lelkes művész küldte be rajzát hozzánk, akik azóta természetesen jó félévvel idősebbek lettek. Ők egy-egy Gaál Éva könyvet kapnak ajándékba!

MESÉK - NEM CSAK GYEREKEKNEK

Akik velünk voltak a zselickisfaludi táborban, bizonyára ráismernek **Hajdú Zoltán (bácsi) meséire**. Karácsonyra és Újévre készülve most ezek a mesék arra tanítanak bennünket, hogy mi az értékes, a fontos, és hogyan élhetjük bölcsen napjainkat. **Ezekhez a mesékhez is szeretettel várjuk a rajzokat a szerkesztőség címére (ld. 2. oldal) január 31-ig! A három legsikerültebb mű ismét jutalomban részesül! Hajrá!!!**

Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk! (Zsolt. 90, 12.)

A hercegkisasszony egy napon kicsónakázott a vár előtti tóra. Nyakán igen drága igazgyöngy-fűzér volt. Nem lelte örömét a csillogó víztükrös csodálatában, nem hallgatta a madarak csattogó énekét. A tó aranypikkelyes halacskaí hiába fickándoztak versengve a csónak körül, rájuk sem pillantott. A hercegkisasszony unatkozva a semmittevésben elaludt. Lánca közben a csónak bordái közé szorult és elszakadt. Ébredéskor a hercegkisasszony már éppen csak az utolsó gyöngyszemet látta eltűnni a tó mély vizében.

Jóvátehetetlenül elvesztette gyöngyeit.

Nektek is van ilyen drágagyöngy-füzéretek. Napjaink a gyöngyszemek, melyek értékesebbek mindennél. Ne gondold, hogy idődet eltékozolhatod! Ne tűnjenek el napjaid észrevétlenül, mint a hercegkisasszony gyöngyszemei!

A hasznos és a szép

A mesebeli királynak gyönyörűséges kristálypalotája volt. Eggyel több toronnyal ahány napja van a hétnek, eggyel több belső udvarral ahányszor felkel a Nap egy hónapban és eggyel több szobával, teremmel mint az év napjainak száma. Büszke is volt a király kristály-

palotájára, még büszkébb volt hatalmas birodalmára és számtalan hangya-szorgalmú alattvalójára. De legbüszkébb a télen-nyáron nyíló gyönyörű virágoskertjére volt. Ennek megcsodálására messze földről eljöttek az uralkodók. Akár hiszitek, akár nem, eljött hozzá télen-nyáron nyíló gyönyörű virágoskertjében gyönyörködni még az Óperenciás tengeren túl uralkodó gyémántkoronás hermelinpalástos, aranyhintós öreg király is.

Szólni alig tudott a gyönyörűségtől – meg az öregségtől – mégis megkérdezte: hányféle virág van a télen-nyáron nyíló gyönyörű virágoskertben, kristálypalotás mesebeli király barátom?

Meglepődött a válasza. Csak kétféle! Hasznos és szépséges! Nem is érkezett rákérdezni a meglepő válasza, mert a mesebeli király folytatta. Van amelyikből teát lehet főzni fejfájás, hátfájás, derékfájás ellen. Van amelyikből kenőcsöt készítenek lábszibbadásra, hajhullásra meg bajuszpödréshez. Van olyan, amelyiknek a levét kell a szemedre tenni és úgy megpihentet, hogy a nagy brummogó nem kipihentebb a hosszú téli álm után. Nem tudott tovább hallgatni a gyémántkoronás. Közbevágott újabb kérdésével.

Ha ilyen sok a virágaid között a hasznos, miért nem vágatod ki a szépségeket és miért nem ültetnek szolgáid azok helyett is hasznosat?

Egyszer meg akarták tenni. Azok közül már egy sem dolgozik a télen-nyáron nyíló gyönyörű kertemben. Mind elküldtem őket. Nem méltó a virágoskert művelésére aki nem tartja értéknek a szépet, csak a hasznosat.

Mert ami hasznos, sok minden gyógyítására jó: kéz, láb, hát, derék. Ami hasznos, még a szegénységet is meggyógyítja.

De ami szép, a lelket vidámítja, melengeti, gyógyítja. Mit ér a hasznos a szép nélkül? Mit ér a szép hasznos nélkül?